

Llummare

La incomprable aventura d'un tal Hans Pfaall

Lletres

Totes les lletres escrites per Joan Cavaller
© 2021

1. Alienígena al cel de Rotterdam. Part 1
2. Vull morir
3. Haig de fugir
4. Ascensió (instrumental)
5. Feliç a la Lluna
6. Una gerra
7. Vull viure
8. Haig de tornar
9. Alienígena al cel de Rotterdam. Part 2 (instrumental)

1. ALIENÍGENA AL CEL DE ROTTERDAM. PART 1

Hola, ciutadans de Rotterdam, sóc Hans Pfaall
I he estat 5 anys fora
Les vostres excel·lències potser recordaran un
humil artesà anomenat Hans Pfaall
de professió reparador de manxes qui, amb altres
tres persones,
va desaparèixer uns cinc anys enrere

Excel·lències, permeteu-me
us escric aquesta carta
fa cinc anys vaig evadir-me
sóc Hans Pfaall, visc a la Lluna

Persones que havien estat els millors clients del
món ja no tenien un moment lliure per pensar
en mi. Tot el temps se'ls anava en lectures so-
bre revolucions per a mantenir-se al dia en les
qüestions intel·lectuals i l'esperit de l'època.

No vaig trigar a veure'm pobre com una rata.
Com que tenia dona i fills per a alimentar, les
meves càrregues es van fer intolerables i passa-
va les hores reflexionant sobre el mètode més
convenient per a llevar-me la vida.

2. VULL MORIR

He viscut satisfet molts anys
Treballant sempre dur al carrer
Amb salut, feina i molts diners
He aixecat orgullós la llar
He pogut mantenir els meus fills
La meva dona i els infants hem viscut tots junts

Per què el meu poble s'ha distret amb la llibertat?
Ningú no pensa a treballar i garantir el que té
estalviar per als temps dolents
Només pretenen protestar per fer caure els murs

Marxo, ja no puc
Ja no sé en què creure
No hi trobo cap sentit
No sense el bé ni el mal
No suportó viure, el món s'enfonsa
No veig cap més final

Sóc a la ruïna, ja no tinc cap identitat
Allò en què creia s'ha esvaït, ara no serveix
i no hi ha cap altre referent
No entenc la vida, com lluitar si no hi ha un futur?

3. HAIG DE FUGIR

He reflexionat sobre el meu gris futur
Sóc a la ruïna, s'han tancat tots els camins
No tinc esperances, em veig molt fotut
Ja no hi ha recursos, no sé com subsistir

He venut els mobles, he venut tot el que tinc
Tots se'n van i miren com si jo no fos ningú
La família, el poble, tots m'observen aterrits
He de córrer i perdre'm, haig de fondre'm, fotre al
camp ben lluny

Me'n vaig lluny a la Lluna
Me'n vaig deixo aquest món
Sé que a la cara oculta trobaré la salvació
Sé que a la cara oculta viuré

He estudiat molts llibres i amb ells he pogut
fabricar-me un globus per a viatjar pel cel de nit
Instruments, menjar, dos coloms, gas i llum
Tinc l'imprescindible per llevar i ascendir

Deixo a terra dona i fins i tots els fills petits
La misèria em porta a abandonar-los, quin dis-
gust
Jo no sóc culpable, han mort dos homes al matí
Ha esclatat la bomba, s'han cremat però ja no em
creu ningú

I em pregunto què és la vida
quan ja no creus en tu, no creus en ningú
quan de tu no queda més que la teva ombra
I si no hi ha alternativa
més enllà d'aquesta guerra de tothom contra tot-
hom,
ho deixo tot, a la Lluna viuré

En aquesta crisi tan greu que he viscut
Veig que molta gent estem penjant d'un fil molt
prim
La fortuna ens mena, no hi ha res segur
Tard i d'hora et trinquen, pringues, no surts del
llit

D'altres s'organitzen pregonant què has de sentir
manen què has de creure, venen el discurs més
pur
Exhibeixen armes, temples, normes, l'or més fi
Xuclen intel·lectes, roben vida, roben el futur

4. ASCENSIÓ (Instrumental)

5. FELIÇ A LA LLUNA

No tinc per què amargar-me, visca la vida
Hi ha un munt de coses bones per divertir-se
Un bon amic, un llibre, una altra festa
Una comèdia, un joc, un altre partit

No m'avorreixo, menjo, em foto una birra
Ballo, faig voltes, corro, torno a fer un riu
Sóc un manetes, improviso receptes

Busco una amiga amb qui passar una altra nit

No té sentit lluitar per res a la vida
Cap objectiu, cap causa no han de complir-se
Si no existíssim, quin problema? Som pesta
Sense nosaltres tot ha de persistir

No m'avorreixo, em penjo, dormo al migdia
Pel·lis n'hi ha moltes, crec que ja les he vist
Menjo crispetes, una mosca em molesta
Rebo un missatge, ronco, no importa amb qui

Res ja no em destorba, res ja no em pot fer cap
mal
Visc en pau, tot és en calma
Tot felicitat
Res ja no em destorba, qui podria fracassar?
No m'arrisco, no hi ha alarma
Cap fatalitat
Passa aviat el dia, ja ha passat la nit
Passa el temps, sóc jove o un vell
Se me'n fot els somnis
Sóc feliç, sóc molt feliç aquí a la Lluna
Sóc feliç, he oblidat tot a la terra

Ja podem vendre'm una moto o una alzina
Faig un badall, el món per mi pot podrir-se
Tothom s'ajup, bleixant, voltors, mengen restes
Jo no em bellugo, oblidat, no crec ni en mi

No m'avorreixo, em llevo, em prenc una til·la
De cop i volta em sobto, crec que tinc fills
Sóc un manetes, rento, pinto finestres
Busco una amiga, dormo, no importa amb qui

6. UNA GERRA

[Pendent d'acabar d'escriure]

7. VULL VIURE

Vaig fugir ben lluny per escapar de tant dolor
Ja no ho podia suportar, per mi era indigne
No entenia el món, perdut com era a la foscor
Tothom en mi veia un estrany, em defugien

Sense amics, cap íntim,
Buscant només clients que em vinguin
Així vaig perdre tot contacte amb allò que importa
Va venir el desastre
quan ja no vaig tenir contractes
De sobte vaig trobar-me perseguit

Ja em veia difunt però he conegut la pau interior
M'han acollit, m'han acceptat, ja no hi ha estigma
Tant se val com són, com viuen, quin és el color,
He entès que som part integrant d'allò on fem vida

No som res al marge
Som sempre allò que són els altres
Creiem, sentim segons ens tracten, segons ells senten
El mirall ens mira
però és la gent qui ens plany o estima
La solitud devora el bon sentit

Sempre en tot moment la vida se'ns pot amargar
Perdem, patim, una tragèdia ens pot fer caure
No podem rendir-nos, no podem abandonar
Som lluita, força, llibertat. Som esperança

Però la gran desgràcia
vindrà si menyspreem la pàtria
l'empresa, la família, els amics, el poble
Sense amics som ombres
Espantaocells, tan sols un nombre
Esdevenim fantasmes en un circ

Vull viure tot i la por a caure en un món
on la virtut s'hagi tornat ignorància
on gent no recordi tots som un

Vull, vull viure, vull, vull viure
Sento la força, sento l'amor

8. HAIG DE TORNAR

No és pas el que pensa la penya
No és pas l'ansia de llibertat
el que ens perd, el que ens porta a la ruïna
el que ens deixa fora tirats
És la por el que ens tanca les porta
És la por al que vingui demà

Per tal d'escapar de la bèstia
que ens assatja al més enllà
dissenyem una útil mentida
una falsa identitat
Ens fonem amb l'entorn que ens envolta
Confonem com un nyu en un ramat

Com sacrificar les creences?
fer un salt cap a una altra veritat?
Fora un monstre amenaça amb desordres
Fora un monstre amenaça amb el caos
Preferim amagar-nos en un altre a qui vendre el
nostre senderi, criteri

La llibertat és un monstre
amb els nostre rostre, les nostres mans
Dissenyem aristocràcies
per a ocultar-nos, som uns covards

9. ALIENÍGENA AL CEL DE ROTTERDAM. PART 2 (Instrumental)